

щахме самотата. Говедата с рев се изгубиха надолу и ние останахме самички. Огня разтваряше на няколко метра тъмния затвор, но какво имаше зад мрачните му стени не знаехме. От реката, отдолу, долиташе смътен бумтеж и рев на говедата. Що правеха там, никой не знаеше. Дълго се заслушвахме, нищо не можахме да доловим и чуем.

Но лятна нощ скоро се минава. Зазори се. Ние почнахме да виждаме все по-далече и по-далече.

Едва сега говедата започнаха да се връщат едно по-едно отдолу към говедарника. Много бикове бяха обезобразени: на един око извадено, на други рог изкъртен, трети влачи откъснато парче месо на кълката си. . . Много от тях носеха белезите на страшната нощна борба. Но всички, които бяха пострадали, бяха юнаците-борци.

А какво беше станало?

Вечерта една крава с малко теленце легнала на края на стадото, за да не стъпчат рожбата ѝ. Мечката доближила стадото и грабнала лежащото при майката малко. В изумление кравата реве и тича след грабителката.

Цялото стадо усеща това и хуква след звяра. Мечката бяга надолу с телето, а стадото след нея.

Баба Меца достига до реката, а на среща ѝ се изпречва висок бряг. Поопитва се да го изкачи — няма време. Стадото я заобикаля.

Един бик я ржгва с рогата си. Тя се обръща, изправя се на задните си крака, опряна с гръб о брега и започва да се брани. Говедата с по-голямо остървение се трупват върху нея. Тя се брани: къса месо, вади очи, кърти рога. . . Но напразно! . . . Не е едно да се справи, А всяко от тях е готово да отмъсти. Мечката издъхва, говедата продължават да я мушкат. . .

Сжмна се. Слязохме долу в реката и какво беше очудването ни! Мечката, изправена на задните си крака, беше цяла вкарана върху високия бряг. Кожата ѝ беше обърната на решето от биковите рога. Майката крава остана сирота, без теленце. То лежеше задушено наблизо.

Ст. Стоянов

Майската и юнска книжки изпращаме заедно, за да могат абонатите от селските училища да ги получат преди лятната ваканция.
